

[Vagn Bro.]

gørligt, at søge at give sine Medlemmer en fast Arbejdsmetode, saaledes at man kunde overskue Arbejdet og tilrettelægge meget andet Arbejde, som det heller ikke vilde være til Skade for Arbejdet i denne Sal at gennemføre. Jeg vil derfor meget henstille til den høje nyvalgte Formand, at man i Præsidiat drøfter dette.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at sige, at det er min Anskuelse, at i det store og hele vil vi, hvis vi gaar til disse Ændringer, fra Medlemmernes Side gøre det første Skridt til at naa frem til en saadan Arbejdsplan, hvad der vil være af det gode. Jeg slutter med at gentage, at paa intet Trin af Behandlingen, fra første Færd, naar Lovforslagene, private eller Regeringsforslag, føres frem, er der gjort noget Indgreb i de enkelte Medlemmers Ret til at fremføre deres Tanker. Der er derimod gjort Indgreb i at bruge megen Tid, hvilket jeg tror, vi alle maa erkende, vi kunde undgaa, hvis vi vidste, at vi skulde udtrykke vore Meninger med færre Ord.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Vedtagelse af de stillede Ændringsforslag.

Parkov: Den ærede Ordfører Hr. Alsing Andersen mindede om, at de Forhandlinger, der her blev ført, begyndte for nogle Aar siden. Der var da indenfor det daværende Udvalg for Forretningsordenen ogsaa Sympati og Interesse for at komme til en Forstaaelse om, hvordan man i nogen Maade kunde begrænse Tiden for Tingets Møder. Man havde det fælles Formaal, at man saa vidt muligt vilde bidrage til, at Samlingernes Varighed blev indskrænket. Men man havde tillige et andet Formaal, nemlig dette, at Interessen for Tingets Forhandlinger skulde øges. Og her er formentlig et Punkt, som en Del af de Bestemmelser, der her foreligger, tager Sigte paa, nemlig først en passende begrænset Taletid. Hvis Talen udstrækkes indtil det kedsommelige, saa er Interessen borte; saa vil der maaske være enkelte Medlemmer, som af Pligthensyn følger med, men Interessen for de Ord, der falder, og den Betydning, disse Ord skulde have, vil ganske svinde bort.

Jeg ved ikke nøje, hvorfor man, da man den Gang beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, opgav og udsatte det; men jeg har Følelsen af, at Interessen for dette Spørgsmaal siden da har været voksende, og at man nu egentlig fra alle Sider erkender, at der i nogen Maade maa tages

Hensyn til Forholdene, som de har udviklet sig. Men fremfør alt: en Ting er, hvorledes man skal gribe ind overfor Medlemmer og Ministre med Hensyn til Taletid, en anden Ting er, at der baade fra Regeringens og fra Rigsdagens Ledelses, fra Præsidiats Side maa gribes til ganske anderledes Forholdsregler end dem, vi kender fra den senere Tid, hvor det har været ganske umuligt at faa noget som helst Kendskab til, hvad der skulde foretages, hvilke Forslag man kunde vente, og hvorledes Arbejdet skulde forberedes i det hele taget. Og dør lægger jeg ganske overordentlig Vægt paa — ligesaa meget som paa det Forslag, der foreligger her —, at der virkelig mellem Regeringen og Præsidiat foregaar et Samarbejde, saa der lægges en Plan for Tingets Arbejde. Hvis det kan lykkes, og hvis det gennemføres paa rationel Maade, tror jeg, vi vil være naaet langt videre frem end til det, man vil kunne naa gennem de her foreliggende Forslag.

I øvrigt skal jeg erkende, at vi fra vor Side ogsaa har delt de Betragtninger, som fremsattes af den ærede Ordfører Hr. Alsing Andersen, at man skulde være sig for at komme med bindende Udtalelser ved første Behandling. Man skulde ved første Behandling af Lovforslagene kun i al Almindelighed give Udtryk for den Anskuelse, man nærrede overfor det paagældende Forslag, men i øvrigt søge hurtigst muligt at faa Forslaget eller Forslagene i Udvalg, thi det er i Udvalget, at det Arbejde, der er Kærnen, skal øves. Det er ogsaa rigtigt, at ved anden Behandling har man Tid efter anden indført den Praksis, at anden Behandling ikke alene beskæftiger sig med Ændringsforslagene, men ogsaa med Lovforslaget som Helhed, saaledes at den tredje Behandling egentlig mere faar Karakter af en afsluttende Behandling.

Det menes, at dette Forslag til Ændringer i Forretningsordenen vil blive mødt med Tilfredshed baade i og udenfor Tinget. Ja, det er jeg nu ikke saa helt sikker paa, og vi har ogsaa hørt enkelte Røster udenfor Tinget, som mener, at man skulde have Lov til at udtale sig frit om enhver foreliggende Sag uden at være begrænset med Hensyn til Tid. For saa vidt har vi allerede tidligere haft Begrænsninger, som Antallet af Gange, man maatte tale, var indskrænket, men, som sagt, vi fra vor Side er i Udvalget for Forretningsordenen gaaet med til de Betragtninger, som fører til, at første Behandling skal være kort, den skal føres koncist,